

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

In festo Natalis Domini. Oratio III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

horrescimus! Pudeat certè nosmetipso ignavia nostræ, Adolescentes; caveamùsque diligenter, ne, cùm glorioſſimum fuerit viris sanctissimis vita immortalis delicias tam vario pœnarum mortisque genere redemisse; nobis turpissimum ſit, eandem illam gloriam tam vili promerendam pretio despeſiffe. Quamobrem, ut unde cœpit Oratio, edem referatur; oro vos, Adolescentes, atque obtestor per JESU Christi ſanguinem, cuius cœleſtis gloria preium eſt, per Sanctorum exempla, per ſalutem vestrā, quâ nihil vobis debet eſſe antiqius, aspirate totis animis, & contendite fortiter ad illa bona, de quibus hoc polliceri nobis poſſuimus, quoniam *Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, qua preparavit Deus ihs, qui diligunt illum.*

IN FESTO NATALIS DOMINI.

ORATIO III.

Sic Deus dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret. Joan. cap. 3.

Supendum enimverò divini in homines amoris prodigium hodierna ſolennitas exhibet, Adolescentes Christiani! Ecce Deus Optimus, Maximus tristissimam humani generis ſortem commiſerans, Filium ſuum Unigenitum mittit in terras, & ardentissima ſuſpirantis jam diu, & in tanti boni expectatione geſtientis universi orbis vota cumulat!

C

Ecce

Ecce Filius ipse dilectissimus, qui non rapinam arbitratus est, esse se aequalem Deo. Philip. 2. Paternæ voluntati obsecutus ad nos ultra delabitur, non debitum regiæ majestati insignibus præfulgens, sed mortali infirmitate circumseptus; atque, ut Apostoli verbis utar, *in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo.* Ibid.

Haec tenus equidem noveram, ô Deus, incredibilem potentiam tuam, cum varietatem illam ac pulchritudinem rerum, quæ cœli terræque ambitu continentur, uno voluntatis nutu conderes. Intellexeram infinitam sapientiam, cum orbem universum tam mirabili tempestatum vicissitudine regeres ac temperares. Didiceram quoque, quām esset metuenda justitiæ tuæ severitas, cum inquinatum flagitijs hominum, opus illud manuum tuarum vindicibus aquis elueres. Nunc autem ex quo Verbum tuum, *figuram substantia tua.* Heb. 1. Filium illum amantissimum, *in quo tibi ab aeterno complacuit.* Matth. 17. ad extremam hominum conditionem abjectum, natum in stabulo, in præsepio reclinatum, vagientem in cunis, fasciis alligatum, unius diei infantem intueor, nunc, inquam, summa tua benignitas apparuit; nunc intelligo, quām flagrans tuum erga nos, quām singulare studium exstiterit. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret.*

Verum ut tanta Dei bonitas magis ac magis elucescat; excutiamus diligenter, Adolescentes Christiani, quo tandem consilio, quām pio voluntatis affectu, tam eximium humano generi beneficium Deus contulerit. Erraveramus, quoiquot sumus, à via veritatis, & cœco cupiditatum æstu à recto tramite omnes abducti habebamus neminem, quem, vel revocantem andire, vel præeuntem sequi vellemus: Deus filium suum, cui non liceret fidem abnuere, quem non imitari turpe esset, nobis in

In Exemplum dedit; hoc primum divinæ benignitatis caput. Excideramus eo jure, quod collata primis parentibus ab ortu ipso innocentia nobis ad beatam immortalitatem dederat, & perpetuo damnati exilio nequicquam gemebamus; Deus Filium suum ejusdem immortalitatis redimendæ in pretium dedit; hoc alterum divini erga nos amoris argumentum. Utrumque quām iusta Christo ipsi causa fuerit, ut diceret, *sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret*, geminā hujus Orationis parte, quantum patientur angustiæ temporis, demonstremus. Igitur sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum nobis in exemplum daret, hoc priore quidem parte: sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum in pretium daret, hoc posteriore intelligetis.

I. P A R S.

AC primò quidem revocate, quæso, animis, quæ facies esset orbis universi, antequam Christus in terras laberetur: quām pravi sensus hominum, quām distorti affectus, quām projectæ ad omne facinus voluntatum inclinationes! Ut omnes meditantes iniqua, scrutantes perversa, nefaria molientes! *Dominus, inquit Psaltes regius. de cælo prospexit super filios hominum, ut videret, si est intelligens aut requirens Deum. Verum corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in studiis suis, omnes declinarunt, non est, qui faciat bonum, non est usque ad unum.* Psal. 13.

Agite enim: quōd pars in toto terrarum orbe, si brevissimum Judææ angulum excipias, quæ verum Numen agnosceret? Suos sibi quisque Deos fingebat ad arbitrium: tot erant illi, quot erant turpissimæ cupiditates: & impia pariter ac flagitiosa hominum natio ita nullum ponebat perversitati modum; ut illa, quibus se inquinabant, scelera prætentio Deorum nomine consecrarent. Jam inter eos ipsos, qui se veri Numinis cultores profitebantur,

C 2

tur,

30 ORATIONES

tur, quām erant multi; qui avaritiæ sordibus, qui honorum ambitu, qui voluptatum illecebris nequiter deservirent? Quis tenuitatis suæ conscius abjicere se infra cæteros? quis spoliare se bonis paternis & voluntariam colere paupertatem? quis macerare corpus, & inflictis ultiro doloribus carnem affligere aut sustinebat, aut etiam noverat? Imò ipsa virtutum illarum nomina ignorabant, ne dum illas colerent, atque exercerent. Frustra Deus quosdam identidem plenos æmulatione viros fuscaturat; qui corruptos, depravatosque mores arguerent, increparent vitia, virtutis amorem inspirarent. Gravior erat, & diurnitate temporis confirmata nimis mali acerbitas, quām ut levioribus ejusmodi remedij curaretur. Nempe natura morbi hujus, quo genus hominum laborabat, non tam verbis sanari poterat, quām exemplis.

Hoc intelligens, & humano generi medelam afferre cogitans cupidissimus reparationis nostræ Deus hanc in ipso Filio novæ, quam parabat inducere, vitæ formam atque ideam exhibere voluit, unde exemplum sibi sumere nemo hominum detrectaret. At quanta in eo consilio Dei nostri bonitas eluxit; qui veterem, insitamque penitus morum nostrorum corruptelam emendaturus, vim emendationis omnem atque acerbitatem voluit in proprio filio prius experiri, quām nobis eandem aut admittendam, aut etiam pertentandam proponeret!

Nihil ego jam miror, si Apostolus gentium Paulus Nativitatis Dominicæ Mysterium intuens quasi raptus ex se se in eas voces exclamet. *Apparuit gratia Dei omnibus hominibus erudiens nos.* Tit. 2. Quam enimverò putatis Deum iniisse erudendi unumque inque nostrum, & ad meliora provocandi viam? *Multifariam, subjicit idem Paulus, multisque modis olim loquens Deum in Prophetis, novis simis*

simis diebus istis nobis locutus est in Filio. Hebr. 1. Au-
diamus igitur, quid loquatur; attendamus diligenter, & ad percipienda cœlestis illius, quam tradit, doctriuæ oracula aures nostras præparemus. Ac-
cedamus propriis, penetremus usque ad præsepe, in quo jacet reclinatus infans Deus, & caveamus se-
dulò, nequid eorum nobis excidat, quæ ab ipsius ore promanabunt. Quanquam silet, aut nihil au-
ribus infonat, præter vagitus miserabiles, tristissima paupertatis, angustiæ, dolorum, quos pati-
tur, argumenta! Fallimur, Adolescentes Christiani, non loquitur ipse modò, sed quæcumque hîc adja-
cent, omnia loquuntur. Loquitur stabulum, in
quo nascitur, loquitur præsepe, ubi componitur, loquuntur panni, quibus involvitur, loquuntur lacrymæ, quæ defluunt ex oculis, loquuntur vagi-
tus illi miserabiles, in quos erumpit, loquuntur mi-
nuta & tenera corpusculi membra, quæ fasciis astrin-
guntur, ipsum denique silentium, quod miramur, disertissimè loquitur.

Imò, imò, agnosco, sentio, intelligo vocem illius, qui cœpit facere & docere. A Et. 1. am exemplo docet, inquit Bernardus, quod postea traditurus est verbo. Jam beatos pauperes clamat; beatos, qui lugent, prædicat; beatos, qui patiuntur propter justitiam, profitetur. Nunc primùm divitias reprobat, superbiā & ambitionem arguit, & molioris vitæ delicias execratur. Nunc è stabulo melius, quām olim è monte Evangelicæ disciplinæ fundamenta orditur, & jicit.

Nam quis, amabo, commendanti paupertatem non credat, quem ad extrémas egestatis angustias redactum, & rebus spoliatum omnibus noverit; cui procul à cognatis, amicis, notis positio nullum comitatum nullum auxilium, nihil eorum, quæ miserrimis, quibúsque nunquam defunt, videat suppere; quem sine tecto, sine lare, sine

foco, nihilo sanè commodiùs quām foris, in aperto
ac propatulo loco, sibque dio natum & educatum
sciat? Quis repudianti honores atque dignitates fi-
dem deroget, dum ipse sciens ac volens vilissima
cuæque, spreto conculcatóque mundano fastu,
amplectitur? dum patrem opificem, matrem peræ-
què in vulgus ignotam, tenuissimis utrumque for-
tunis feligit? dum emendicato ostiatim diversorio
spretus insigniter, & per summam ignominiam ex-
clusus, undique ad desertas atque inhabitabiles at-
tegias, merum cespitem, meram maceriam, ad
mutarum animantium conditionem, societatem,
ac veluti contubernium se demittit? Erit aliquis
denique, qui disfluentem delicijs, voluptuosamque
vitam increpanti contradicere audeat, quem gra-
vissimos molestiarum omnium atque acerbitatum
casus intelligat subjisse; & innumeris, quibus hu-
mana infirmitas conflctatur, ærumnis obnoxium
ac subiectum fuisse fateatur?

Nam si tanta vis est in exemplis ad commoven-
dos animos inclinandasque voluntates, quantam
inesse revera usu quotidiano atque experienciâ co-
gnoscimus; cuius ponderis oportet esse Christi
nascentis exempla, cùm ad extirpandam abolen-
dámque in unoquoque nostrum prioris consuetudi-
nis verustatem ac corruptelam, tum ad inducen-
dam melioris, sanctiorisque vitæ novitatem atque
innocentiam?

Nolite enim existimare Dominum JEsum, tot
ac tantis infantiaæ suæ miseriis circumseptum, quasi
vnum aliquem è liberis mortalium, cui isthæc
æstatulæ illius primordia fortuito Natalium casu ob-
venerint. Supremus ipse rerum omnium dominus;
æstatum, locorum, tempestatum, totiusque naturæ
effector ac moderator, id si illi tantopere cordi-
erat, ut Deo minus quiddam hominum causâ fie-
ret; aut si necessarium nobis videbatur, ut ad hu-
manita-

manitatem nostram se se deprimeret ; poterat ,
ablegatis longitūs infantiae molestiis , eā firmitate
laterum , eā proceritate membrorum , eo corpo-
ris totius habitū prodire in hunc orbem . qūo vel
ipse vir inter viros confirmatā postea ætate exstītīt ,
vel quo hominīm parentem primum novimus ma-
tūrum ac prorsus virum , ut erat Dei simīi archi-
tecti manibus fabricatus , ita de repente proces-
sisse in medium , & apparuisse corām ex impro-
viso .

Si tamen necdum amori suo factum satis vide-
batur , cūm se in nostrum numerum aggregabat ,
nisi factus nobis ex omni parte simillimus , ætatis
gradus singulos decurreret ; nisi obiret statas vices ,
variāsque mutationes , & quādam , ut militandi ,
sic & vivendi stipendia conficeret ; poterat ita lenire
infantiae suæ molestias , ut non hyeme , sed vere ,
non noctu , sed interdiu nasceretur ; ut tanto hero
atque hospiti digna domus non deesset ; ut saltem
mitigaret asperitatem temporum bonitas loci , an-
gustias ætatis laxitas habitandi & rei domesticæ
copia sublevaret . Sed quæ , malum ! tecti oppor-
tunitas ei , qui non agrum , non villam , non ædi-
culam habet , ubi pedem in suo ponat ! Tamen
esto ; alieno in loco nascatur ; cuius cœlum ac terra
est , & quæ utroque continentur ; at in conducto ,
at in commodato , at in clauso , at aliqua in domo .
O Deus immortalis ! rerum parentem , conserva-
torēmque omnium , non hærediolum apud suos ,
non inquilinum pretio ac mercede , non amicum
gratis , non mendicum alienā misericordiā , uspiam
ac non foris habitāsse nascendo ! Stabulum , præsepe ,
fœnum ; tantūmne ? latibulum pecudum , lustrum
ferarum , locum derelictum , patentem , ruinosam
sedem ex altissimo , pulcherimōque cœli domici-
lio præbuisse venienti ! Hæc sedes imperij , hoc
palatium , hic supellectilis apparatus , quem æquis-
C 4 simus

simus rerum creatarum æstimator, idemque dominus atque arbiter suum esse voluit!

Quid ad hæc dicemus, Adolescentes Christiani? quem deinceps habere nos decet divitiarum, honorum, rerum cæterarum gustum ac sensum, quas Christus statim ab suo in mundum ingressu despicit, abjicit, abominatur? Revocemus ad examen tritum illud quidem, at nihilo solidum minus ac verum Divi Bernardi argumentum. *Aut mundus errat, aut Christus fallitur.* Aut mundus errat, dum fluxas, periturasque opes, vanos & inanes honorum titulos, mollisque ac delicatae vitæ illecebras tantopere confeccatur; aut certè fallitur Christus, dum extremæ paupertatis inter angustias, inter summi contemptus opprobria, inter gravissimos dolorum aculeos, utriusque fortunæ arbiter, nascitur. Falli Christum, quem ipsam omnipotentis Dei sapientiam profitemur, nefas est dicere; Quid porro supereft, nisi ut vanitatis, erroris ac dementiæ mundum arguamus?

Neque verò exemplum istud, quod cæteris quidem hominibus nascendo Christus exhibit, faliendum ab ætate vestra, vestrisque moribus putato, Adolescentes. Imò nullos imitatores sui Christus ambitiosius velit esse, quam vosmetipso, quorum potissimum gratiâ nasci parvulus, ac singulos pedetentim infantia, pueritia, atque adolescentiæ gradus voluit decurrere. Nempe in informanda illa, erudienda, suisque virtutibus exornanda vitæ parte amavit plurimum, quam factus grandior teneriore quodam voluntatis affectu supra reliquas dilexit ætates; quam cæterarum veluti formam & absolutum exemplar commendavit; cuius innocentiam & expertes fuci mores proposuit omnibus ad imitandum, qui cœlestis patriæ felicitatem ambirent.

Agite

Agite enimverò, unde illustriora innocentiae, pudoris, modestiae, mansuetudinis, docilitatis, obedientiae, quæ sunt ætatis vestrae ornamenta, mutuari vos exempla liceat, quam à Pueru JESU; qui virtutes illas statim ab ortu, ad ipsa exactæ juventutis tempora tam mirabiliter exercuit? qui vel inter matris ubera plenissimo rationis usu fruens, regi se nihilominus, cæterorum infantium more, ac circumduci parentum ad voluntatem passus est? qui per multos annos durissimæ ac laboriosissimæ Juventutis, unam hanc sectari visus est laudem, ut se Mariæ æquè ac Josepho vilissimis etiam in rebus obsequentem ac subditum exhiberet? Documentum ingens, Adolescentes Christiani, quam dociles, quam cereos, quam flexiles in omnem partem ac patientes culturæ animos afferre vos deceat moderatoribus; qui ætatem vestram liberalibus, sanctisque disciplinis imbuendam, grande munus pariter & onus, suscepereunt?

Quin & hæc ipsa, quæ Christus infans admisit in se vitæ austerioris exempla, non minùs vos in hoc, quem decurritis, ætatis flexu respiciunt, quam ad eosdem olim plenioribus maturos annis pertinebunt. Neque enim alia potior Pueru JESU videtur fuisse consilij ratio, quamobrem, vel ab suo in hunc orbem ingressu, tam stupendum rerum humanarum contemptum præ se ferret, nisi ut eundem teneris adhuc ac recentibus juvenum animis inspiraret. Intelligebat nimirum, qui penitissimas humani cordis latebras scrutatur, & intuetur Deus, quam difficilis operæ foret; ut quis divitias negligere, honores fugere, voluptates spernere sustineret; nisi insanos rerum istarum amores statim dedoctus, quidquid caducum ac peritum est, ab adolescentia parvi facere, ac paulatim etiam contennere assuevisset.

Id ipsum per se unusquisque vestrum æstimet,
Adolescentes. Putatis maturam ætatem assecutis
imitandum vobis esse in contemptu mundi Infan-
tem JESUM, si jam eundem mundum, & ea quæ
in mundo sunt, amando deperitis? Tu magnas
olim positus inter opes, non inservies illis turpiter,
aut etiam illas abjicies egregius contemptor, cuius
avidos jam nunc oculos argenti nitor ac splendor
auri adeò perstringit? qui id ipsum cumque, quod
habes, recondis sedulò ac sordidè comparcis? qui
egenti, ac mendico subveniendi gratiâ, ne modicâ
pecuniæ parte genium defraudare sustines? Tu me-
dius aliquando inter illecebras atque irritamenta
voluptatis vives abstinentissimus; qui curandæ,
sovendæque molliter cuticulæ nunc indulges? qui
furtivas, vetitásque delicias conqueris? qui enam
vix ac prudentem se se libidinem, tot instructus ad
eam coercendam præsidiis, compescere ac refræ-
nare non vales? Tu denique amplissimas vel Eccle-
siæ, vel militiæ, vel Togæ adeptus dignitates ab-
jectè senties de te ipso, aut deprimendi tui animum
induces, qui junior inani tumes Natalium fastu?
qui leves aucuparis rumusclos, & omnes umbras
futilis ac falsæ gloriolæ consecutaris? quem amica
moderatorum consilia exasperant potius atque ir-
ritant, quam pravos errores dedoceant, aut ad
meliorem vitæ frugem revocent? Erras, erras,
mihi crede, si tam contrarias, tam ex adverso po-
sitas vitiis, quæ nutris hodie ac foves, tibi virtutes
ali quando polliceris. Assuescite nunc igitur, Ado-
lescentes, Christum paupereim, abjectum, patien-
tem, quantum per ætatem vestram licet, æmulari.
Quid non aggredi liceat tanto duce atque auspice,
qui non modò nobis datus est in exemplum, sed e-
iam in preium oblatus?

II. PARS.

II. P A R S.

De hoc altero divini erga nos amoris argumento quām multa se offerret dicendi seges; nisi temporis angustiæ imponendum jam jam orationi finem admonerent. Rem itaque paucissimis verbis ita conficio, ut non tam notissimi vobis mysterii veritatem explicare aggrediar, quām impositas inde vobis officii partes declarare.

Ita creverat in immensum humani generis perversitas, adeoque divinam in se indignationem peccando concitārat, ut neque veniæ locus aliquis, neque spes salutis ulla supereesse videretur. Actum erat de nobis ac penitus conclamatum, nisi spes nostras fuscitâset ipse Deus, &c., quam nemo hominum suffecisset unquam, hanc in proprio filio communem pro peccatis victimam statuisset. Hæc illa divini consilii ratio Christum è regali divinæ Mæstatis folio in terras evocat, ubi tamdiu parat exulare, donec expiatis suo sanguine mortalium flagitiis occlusum æternæ beatitudinis aditum reserârit. At quanta divinæ benignitatis immensitas, ut innocens pro reis, justus pro injustis, Dominus pro mancipiis, Deus pro vilissimis homuncionibus se se in pignus ac pretium devoveret!

Adeste igitur animis, Adolescentes, & Puerum JESUM tot tamque gravibus ærumnis vestrâ omnium causâ persungentem attente contemplamini. Quidquid hic durum sustinet, quidquid asperum ac molestum patitur, totum hoc vobis ultrò ac volens impendit. Quòd exclusus undique per summum nefas ad miseras tugurioli tenebras redigitur, quòd alget male compositus in præsepe; quòd vagit in cunis; quòd frigidæ tempestatis incommoda, extremæ paupertatis angustias, rerum penuriam omnium, sibi relictus uni, solatiique expers omnis non detrectat, hoc sui in vos amoris pignus ac monumentum

nimentum agnoscite. Divinæ justitiæ, quotquot estis, multis nominibus debitores, quod pendere pretium nemo vestrūm poterat, ipse persolvit. Vestrīs ille jam tum onustus flagitiis, quas dare vos pœnas sine fructu, sine emolumento decuisset, illas melioribus auspiciis vestræ apud Deum pacis ac gratiæ reconciliator suscipit. Neque enim ignorare vos oportet, Puerum JESUM, tot infantiæ suæ molestiis obnoxium videri, non eo solum confilio & animo, ut nævum fatalem illum, nativamque labem, quæ singulos ab ipso satu, conceptuque occupat atque inficit, bonus eluat; sed etiam ut gravissima quæque flagitia ac scelera, quæ aut in se admirerant homines, aut admissuri erant aliquando, expiaret.

Itaque ille tum pœnas dabat furorum, quæ hominum avaritia, homicidiorum, quæ crudelitas, impuritatum, quas petulantia ac libido suscepit deinceps ætatibus cunctis esset ad finem usque & occasum universi orbis. Quisquis obscenissimo ore verba profers, quæ vel audiri pudor vetat: vident' tu Puerum elinguem ac mutum? tua illum verba infantem fecerunt. Qui pudicitæ & honestatis oblitus abuteris manibus ad flagitium, illum tu fasciis obligasti. Qui pascis oculos inverecundis imaginibus, qui corpus luxu frangis, & mollibus vetitisque deliciis enervas, tu illius oculos deprestisti, tu infirmasti vires; pœnas tibi sceleribusque tuis debitas toto corpore suo expendebat. Quo igitur animo te esse decet, si inhumanus, si planè ferreus non es in eum, quem nōris tuas partes suscipere, culpam tuam sustinere, se pro te reum supponere?

Ah! si nihil aliud præstare Christo possis, unde gratus ac memor animus erumpat, saltem pone aliquo in loco beneficium illud, quod tibi nascens impertit. Intellige quanta sit dignitas animæ tuæ. quam

quam perennibus suppliciis obligatam ut **exsolvat**,
semetipsum offert piacularem in hostiam. Metire
preium illud ex ipsâ Dei Majestate, qui se vadem
& ob sidem jam oppignerat, donec redimendæ
eiusdem gratiâ, quidquid sanguinis in venis micat,
effuderit.

Nihil hic dictum à me vel ambitiosius ad ostentationem, vel ad hodierni beneficij prædicationem magnificientius. Nolim ego tibi fucum facere. Christiane Adolescens, quisquis es; Augustinum audi nativitatis Dominicæ beneficentiam excutientem. *Tanti vales*, inquit, *quanti Deus*. Igitur Dei fordes hominum, & mortalis naturæ miseras suscipientis humilitatem & abjectionem expende, tanti vales ! Dei viles terras tui causâ pulcherrimo cœli domicilio præponentis, obnoxiam laboribus & opprobriis infantiam expende, tanti vales ! Dei, ad ob eundum salutis tuæ gratiâ quemcunque suppliciorum modum, teneros artus jam tum præparantis lacrymas, algorem, paupertatem expende; tanti vales ! Tot impensis, tot sumptibus quæsita, redempta, instituta anima tua est. Quanti tu illam hæc tenus fecisti : quantum curæ, quantum diligen-
tiaæ adhibuisti, ne tibi res tam pretiosa deperiret. Quid egisti unquam, quid passus gravius, eam ut in tuto collocares, & in columem custodires ? Ah ! potius quoties animam illam tuam turpiter abjecisti ? quoties brevissimæ voluptatis pretio Satanæ oppignerâsti ? quoties sciens, volensque sempiternis ignibus addixisti ? Christum interim non ignorabas è supremo Majestatis sura solio delapsum fuisse, ut per mille molestiarum ac dolorum aculeos illam redimeret ac servaret ?

Vos ego per immortalem Deum rogo, Adolescentes, per Christi Natalem plenum egestatis, plenum contemptus, plenum patientiæ; per salutem fortunâsque vestras, quæ in ipso positæ sunt, ca-
vete

vete diligenter, ne, cùm tam multa pro salute ve-
stra Christus fecerit, ac pertulerit, labores ipsius
omnes irritos inanésque reddatis. Nolite, quæso,
committere, ut, cùm nemo vobis propior sit,
quàm vos, tum nemo vestri negligentior, quàm
vos, nemo vobis inimicior, quàm vos esse videatur.
Pergite eximium, immortale ac divinum Christi
beneficium tueri ac sustinere; &, dum se vobis
pro charitate sua in Exemplum, & in Pretium na-
scens impendit, eam saltem referte gratiam, ut
per ipsius exempla vestræ ipsorum saluti studiosè ac
constant ad laboretis.

IN PASSIONE
DOMINI
ORATIO IV.

*Filiæ Jerusalem, nolite flere super me, sed
super vos ipsas flete, & super filios ve-
stros. Luc. 23.*

Ita compellabat Christus Dominus pias illas Fe-
minas, quæ insito commiserationis sensu cruci-
figendum ipsum in Calvariæ monte collacry-
mantes sequebantur. Id ipsum hodie, quis credat,
ab alto Crucis patibulo Christus idem exspirans
unumquenque nostrum tanto pòst tempore rursum
admonet. *Nolite flere super me, sed super vos ipsos
flete.* Tamen itane verò est, Adolescentes Chri-
stiani, ut in tam justa luctu materia flere nobis non
liceat? Non erumpemus in lacrymas, dum acer-
bissimos